

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak **egy** forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, oct. 13. 1867. 28. szám.	Gyüjtőknek **öt előfizető** után tiszteletpéldány jár.	**SZERKESZTŐI IRODA:** Magyarutcza 1. sz. ide küldendö mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Uj dal az uj dicsőségről.

Régi dicsőségnek
Régi a nótája,
Befeketült sárgult
Annak a kótája.

Voltra nem hitelez
Ma már a zsidó se . . .
El nem kél — ,mert régi —
A Kossuth bankó se.

Ne bántsuk a régit,
Éljünk a jelennek,
Melynek tündérei
Előttünk lebegnek.

Van most a nemzetnek
Sok derék financza,
Keringővé válik
Miattuk a táncza.

Hej! a táncz keringő,
De üres a tárcza . . .
Nem csörög az ezüst —
Csak a nemzet láncza.

Kamráinkban volna
Itt ott egy kis élés,
Hanem a kormányon
Több a visszaélés.

Békés nemzet vagyunk,
Még katonánk sincsen . . .
Osztrák tart katonát —
Most a magyar kincsen.

Hitelünk soh se volt,
De van adósságunk,
Ne mondjuk — legalább —
Hogy szüz a mi vállunk.

Tiszát szabályozzuk,
Dunát elrekesztjük,
S a Balaton tavát
Poronddá növesztjük.

Tiszta vert aranyból —
Ha majd adóságunk
Rakáson lesz, — melytől
Borzad most a hátunk: —

Belebeszélhetünk
A magunk ügyébe,
Bár, mint más akarja ...
Ugy visszük azt végbe.

Testvérünk a nimet
Osztályos atyafi!
Mit itthon keresünk ...
Magának hordja ki.

Terjeszti köztünk a
Civilisációt, —
Naponként emeli ...
Fölebb a porciót.

Miniszteriumunk
Dupla. Osztrákmagyar!
Mindig teljesiti ...
Mit az osztrák akar.

De ne énekeljünk
Az uj dicsőségről?
Nem látjuk a kótát
Szemünknek könnyétől.

KONDOR MARCZI.

Vasárnapi párbeszéd

a pap és harangozó között.

Harangozó: Ugyan édes tiszteletes uram! ha meg nem sérteném, egy kéréssel bátorkodnám alkalmatlankodni?

Tiszteletes: Csak ki vele Pál! mi a baja, ha segithetünk rajta szivesen megtesszük, hiszen maga már régóta hüséges tagja az eklézsiának.

Harangozó: Hisz nincs is nekem panaszom az eklézsiára, mert hát rendesen a mint dukál kijár a komenczióm, — hanem egész más tárgyban akarom én tiszteletes uramat megkérni ...

Tiszteletes: No csak bátran Pál! hadd halljuk mi a kivánsága?

Harangozó: Hát lássa tiszteletes uram! mikor ugy jön a sorja, s egy kis időm van rá, biz én megvallom, szeretek olykor olykor az ujságokba miket tiszteletes uramnak hordok a póstáról — egy keveset bele kukkantani; abban aztán többször olvastam már olyan szavakat, miken az én tökkel ütött fejem sehogy sem tud eligazodni, mert hát nem értem, mivel én csak olyan lógós iskolás voltam, nyáron át mindig libát meg bárányt őriztem, télen pedig mikor a tanulás ideje lett volna, örökösön tengerit morzsoltatott velünk a mesterünk, s mikor elkellett az iskolát hagynom, minden tudományom abból állott, hogy egy kicsit olvasni tudtam. Tiszteletes uram pedig tapasztalt, világlátott tanult ember, deákul is tud, arra kérném tehát, hogy magyarázza meg nekem mi az a közösügy, deputátio, delegátió?.... Meg mi a tatár is no ... enye ... a számban van, még se tudom kiugratni ... segitsen már tiszteletes uram na ... hiszen az ujságban minden harmadik sorban előfordul ...

Tiszteletes: Talán a kvótát akarja mondani öreg?

Harangozó: Azt azt a tüz égesse meg, — de hogy ki találta tiszteletes uram?

Tiszteletes: Könyü volt azt kitatálni Pál, mert mindnyájunknak a begyében van a. Biz azok jó öregem, furcsa ördöngös szavak, röviden mingyárt meg magyarázom — hogy megérthesse kigyelmed. Hát először is közösügynek hivják azt a barátságot, és atyafiságot, mit Deák Ferencz és ez a mostani magyar kormány az osztrák sógorral kötöttek. Ezen kötés pedig abban áll lássa Pál, hogy a magyar és az osztrák egymás örömében megosztoznak, egy más terhét közösen viselik. Példát mondok rá mingyárt. Ha az osztrák csinált 18 év alatt valami négyezer millió pengő forint adóságot a magyarok megpuhitására, és leigázására, hát azt most a magyar fizesse meg egy harmadában. Aztán ha a magyarnak terem aranya, ezüstje, adja azt a németnek, mert hisz közös a gazdaság: anyi köze van a németnek a magyar jószágához, mint a magyarnak a német adóságához.

Harangozó: Dejszen ... menkü csapott volna bele az ilyen forma közösügyes atyafiságba, azért viszik hát az aranyat és ezüstöt Bécsbe, mint most legközelebb is olvastam az Igazmondóban, hogy tiz mázsa ezüstöt és 3200 darab aranyat küldöttek a körmöczi bányákból Bécsbe, csodálkozom is rajta, hogy a mi fináncziminiszterünk megengedte ezt, hát aztán mit kapunk mi azért?

Tiszteletes: Azért kapunk jó Pálom ujdonat uj papiros hatosokat. Hanem menjünk tovább. A deputatio deákszó, magyarul anyit jelent, hogy küldöttség. Igy nevezzük azon kormányférfiakat és képviselőket, kik az országgyülési többség megbizása folytán a végett mentek fel Bécsbe, hogy ottan kikálkulálják a németekkel, hogy menyit fizessen a magyar az osztráknak közösköltség fejében évenként? Ezt a menyit aztán, jól megértse Pál! deák nyelven

quótának hivják. Ez az a kvóta, mit a deputatió beleegyezésével az osztrák kormány a mi közösügyes sógorunk kiszabott a mi rovásunkra, hogy fizessük. Érti-e hát már kigyelmed?

Harangozó: Most már értem tiszteletes uram! de ha igy áll a dolog, — az igazat megvalva — nem bántam volna ha soha se kellett volna megösmerkednem azzal a kvótával. Csak hamis hite lehetett annak a deáknak, a ki először ezt a puruttya szót kifundálta, köszönöm a magyarázatot tiszteletes uram!

Tiszteletes: Szivesen Pál, igy vasárnap vagy ünnep délutánján csak tekintsen be hozzám, ha valamin fenn akad, majd utba igazitom én. A tanulás soha sem válik az ember szégyenére, lássa a példabeszéd is azt modja, hogy: „a jó pap is holtig tanul.“

Eredeti levelek.

XXXIV.

Téns uram!

Ugy veszem észre, hogy Rómába is aképpen jártak Garibaldival, mint mikor a kutya tövises disznót lél, oszt elkezdi magát kinozni vélle, bele bele harap s olyankor nagyokat ordit, mig a gazda elö nem jön s vagy a tövises szörnyet távolitja el vagy a kutyáját.

Mert hiába csak olyan sérthetetlen az igasság, a szabadság, a jogosság, a felvilágosodottság, az egyenlőség bajnoka, mint a tövises disznó, nem bir avval a konczon élő ebek serege, csak ugatja keservesen, de ha még is bele talál harapni valameik, magán ejt keserü sebet.

Hejj téns uram! be nehezen hajnalodik erre a rosz világra, oly sokáig tart ez a setét éjszaka, hogy az ember kétségbe kezd esni miatta. A nép szabadsága fényes napvilágának egyes sugárai fel fel pislognak a setétség sürü látkörébe, de csak addig tart ez . . — mint a villámfénye s megint elenyészve a sovár szem elibe még nagyobb setétséget von, a kétségbeesés setét fátyolát.)*

Birkózik a gonoszság az igazsággal, s az a nagy biró ott valahol, csak ugy egykedvüen nézi, alkalmasint a természet törvényein korrigál valamit, bonczolgatja a két küzdö elemet, mert még bizonyosan maga sem tudja meik lesz jobb a világ fennállhatására, az igazság-e vagy a gonoszság?

Na de tudom én téns uram! hogy addig nézik ezt a küzdelmet onnan az ég hátáról, mig ebből is közösügy nem válik. Majd osztán ott a más világon, mikor mindnyájan Gábriel árkangyal trombita szavára, majd bemegyünk a közös országgyülésbe, — akkorára csak eldül az igazság, egyenlöség és a nemzetiség kérdése, — s a biblia szavai már akkor csakugyan befognak ám teljesedni szóról szóra, t. i. hogy „a kik valának elsök, azok leendenek az utolsók“, — s igy majd bizonyosan mink leszünk az elsök a kik utolsók vagyunk, akik meg most az elsök, azok lesznek az utolsók. Lesz ott is alsó meg felsö ház ugyi téns uram? no hát már csak legjobb is lesz a magyar embernek ebbe bizni.

*Addig is pedig hát isten áldja meg kelmedet téns uram! békességes türéssel, — én már megkezdtem ugyis a türelmet.**)*

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

*) *Marczi szógám! mi lesz a világból, ha már te is morfondirozol? talán beleesett a kvótadög a gulyába?*

**) *Nocsak folytasd hát szógám! mig utól nem érsz bennünket, mert mi türünk ám már vagy 18 év óta.* Szerk.

Tigris dal.

Nagy Paládon azt fütyöli a rigó:
Hej rosz fát tett a tüzre Kemény Zsigó!
Ha ő azt a tüzet soká piszkálja:
Könnyen bele törhetik a bicskája.

Bántja őtet Kossuth Lajos levele!
Mert az arany igazsággal van tele,
Nem tetszik ez magának Deáknak is:
Hogy felnyitá szemét még a vaknak is.

Báró Kemény a közösügy lovagja!
Szörnyü dühös, szörnyü nagy a haragja —
Hogy hatása van a Kossuth szavának:
Zokon esik ő nagyméltóságának.

Az igazügy kortese.

Pattantyúk.

Csinos szakácsnéja volt az öreg papnak, de a nyelve szokása szerint minden papszakácsnénak igen éles volt. Egyszer egy kolduló barát vetődött a házhoz, — sürgött forgott a szakácsné körül. Szokása volt az öreg páternek minden tál étel behozatalakor azt mondogatni: „no Panna quid ergó?“ a mi azt jelentette volna, hogy: hát mit hozott enni?

Ebéd után a szakácsné bizodalmasan megkérdezte a barátot, hogy ugyan micsoda az a quid ergó? mert neki mindig azt mondja a tiszteletes ur: e meg a lurkó azt mondta, hogy biz az deákszó, olyan tisztességtelen nő személyt jelent. A szakácsné egész nap dult fult, este aztán, mikor a vacsorát vitte be, ismét kérdi a pap:

„Hát Panna, quid ergó?

Erre aztán már a szakácsné is csipőre tette kezeit s azt mondja a bámuló jámbor páternek: „Veszett lánczos lobogós . . . ne merészelje többé nekem mondani tisztelendő ur, hogy quid ergó . . . mert jól tudja, hogy becsületes leány voltam én, mig ide nem kerültem, — hanem maga tett engemet quid ergóvá, no de hiszen nem quidergózik én velem többet, fogadom.

Azt kérdi egy kávéházi politikusunk, hogy kik állanak a pártok mögött, mert csak nem minden párt a közvéleményre hivatkozik? Megmondhatjuk egyszerüen. A két baloldal mögött állnak az egész népnek milliói. A többség mögött a hivatalnokok meg a szuronyok száz ezrei. A szélső jobboldal háta mögött pedig a nagy mindenség, tele s telve semmiséggel.

A kertész.

Ludas Matyi. Szegény virágok, ezekre is kellene már egy kis jóttevő záporeśő, mert ugyancsak hervadoznak.

Tigriskörmök.

A hires kállói gyülésen, — melyen Szabolcsmegye bizottmánya Bónis uram inditványára szájából . . gget csinált, — a megye főjegyzője azt mondván szónoklatában, hogy ő azért nem kivánja Kossuth hazajövetelét, mivel „békés uton akarja a haza boldogságát“ egyik bizottmányi tag következő megjegyzést tőn a főjegyző ur szavaira : „mi is békés uton akarjuk elérni a haza boldogságát és ezen békeszeretetünknek köszönje az ur, hogy most mindjárt kinem dobjuk az ablakon.“

No Szabolcsban az idén jó idő lesz az agarászatra. Hogy, hogy ?
Mivel ott rettentő sok nyul van.
Hogy ne volna, hogy ne volna, édes atyámfiai ! mikor egy kis miniszteri rendeletre az egész megye csaknem valamennyi bizottmányi tagja nyullá lett.

Garibaldi, daczára annak , hogy már kétszer elfogták és most őt hadihajó őrzi Káprera szigetén, kinyilatkoztatta : hogy az ördög daczára is Rómába fog menni, — akár papnak akár Bonapárténak legyen öltözve ez az ördög.

Mit mond erre a szabolcsi ember ?

A harangozó.

Ludas Matyi. De hiszen Zsiga! rángathatod azt a kötelet, akár rá is kötheted magadat, — nem lehet az ilyen felleget oly könnyen **elharangozni**.

A „Pesti Naplót" már senkise akarta olvasni a vidéken s előfizetői is kezdettek szépecskén elmaradozni, hanem most már egy darab idő óta nagyobb érdekeltséggel viseltetnek iránta, mióta Kossuth megszánta szegényt, és hogy a közönség figyelmét reá forditsa, hát a szerkesztőjét csattanós árgumentumokkal csupa szánalomból felképelte.

A Pesti Naplóban ujabban valami debreczeni rüpők kezd támadást Kossuth ellen — s repetálja azt a gyanusitást és rágalmat, mit előtte már elmondtak vagy százszor. Ugyannyira egy huron pendülnek ezen vezérczikkező közösügyes lovagok, hogy az ember akarja, nem akarja, de hinnie kell, hogy az egyik **19,** a másik pedig egy hijján **20.**

Egyik vaskalapos papi testületnek rég időtől fogva az a hagyományos politikája, hogy csupán csak a legegyügyübbeket veszi be az ur szolgái közzé s a tehetségesebb papi egyéneket, ha addig él is, de minden áron igyekszik magától elüzni. Mind e pedig azért van, hogy a jámbor meglévőkön a hatalom polczán ülők annál könnyebben uralkodhassanak. Hanem minden tulságnak meg van a maga hátránya is, most nem rég a tünt ki egyik egyházmegyéjében, hogy az egyik lelkipásztor annyira jámbor és istenfélő vala, hogy még az anyakönyveket se vezette be rendesen, hanem csak ugy rovás nélkül szaporodott az urnak nyája Csákberényben.

A naplopók.

Bach bérenczek, — vitéz Schmerling
Huszárok!
Megvetéssel nézek én ti
Reátok.
Hijába mutattok olyan
Mézes mázos pofákat,
Baktereknek sem tennélek —
Nem hogy bürokratáknak.

Szörnyü nagy a ti bünötök
Lássátok.
Ezt ti magatok legjobban
Tudjátok.
Mikor haldoklott e nemzet,
Ti akkor mit tettetek?
Saját véreitek ellen
Párttőkké lettetek.

A mely éltet, — a mely nektek
Mindent ád, —
Mint ellenség üldöztétek
E hazát.
Vonagló szegény hazánkon
Nem esett meg szivetek,
Emberekből sátánokká
S ördögökké lettetek.

Hej! minálunk sok az ilyen
Mákvirág,
Kiknek most is nagyban áll még
A világ.
Nagy része e jó uraknak
Zsiros hivatalt kapott,
És most a jó fizetésért,
Lopják a drága napot.

Az igazügy kortese.

Igaz história a fináncztól.

(Meséli Csalán Péter.)

A sárréten igen finom jó dohányt szoktak termeszteni. Igen természetes dolog osztán az, hogy ahol ilyen jó dohány terem, a ki a termesztővel jó barátságba él, nem pipál az egész esztendőn által rosz trafikot de soha. A termesztők meg sokkal becsületesebb emberek, sem hogy a jó embereik részére félre ne tennének annyit, hogy a magok részére is legalább két annyi ne maradjon.

Most harmad éve T... án vagyok, éppen bálozták a sok jó dohányt. Kedves czimborám volt a tiszttartó, s tudtul adtam neki, hogy jó lesz a provizsiót felrakni a padlásra, — ugy is lett, vagy kilencz mázsát per 100 öreg font eltettünk a napvilágról. Hanem bizony megtudta azt valami duplaorru vizslafaju fináncz s még meg sem üllepedett a helyén a mi dohányunk, a mint egyszer csak harmadnapra ténfereg be három sanyaru képü szaglász a tisztartó lakára s gyönyörü magyar nyelven tudtul adá, hogy „t o p á k m e k n i s z e m.

Beszagoltak osztán mindenüvé a hol csak lehetett, hanem épen az urasági lak egyik szobájába nem lehetett be menni, — s épp erre tettek legnagyobb gyanut a fináncok, — ugy de kulcs nem volt, — a faluba meg lakatos sem volt, igy tehát a szomszédba kellett lakatosér kül deni, mig azonban a lakatos előjött, addig mink a fináncz urakat elővettük, adtunk nekik jó turót meg gulyásos hust, rá meg kegyetlen erős jó bort, ugy hogy nem telt bele másfél óra, mind a három fináncz oly részeg lett, hogy a suviczkos skatulyába kereste a napvilágot mindegyik. Megittuk velök a brudersaftot erősen, s ittunk ittunk mind addig, a mig mind a három fináncz le tett az életről, s hevert a maga levibe, egymásmellett a pádimentomon, demokratikus egyenlőségben respiciens ugy mint gemeiner.

Ekkép elkészitett embereinknek osztán egy szekér derekába szalmát rakván felpakoltuk őket szépen, s haza küldtük státziójukra, — a hol a kocsis egyenkint leszedvén őket a szekérről mint a tele zsákokat, egymás mellé fektette az utczaajtó elibe s avval ott hagyta.

Másnap reggel a mint felébredtek a nemes atyafiak rettenetesen bámultak egymásra, gondolkozván erősen azon, mikép juthattak ők oda, a hol vannak? s hogy ki tálalta ugy tele az ő szolid mondirjokat gulyásos hussal és turóval. Mink meg T... án jóizün nevettünk, s ugy eltettük a jó muskutály dohányt, hogy azt ugyan egy fináncz se lelte volna meg, ha még a háta közepén is nőtt volna egy orra.

Nem tudom . . .

Nem tudom mi lelte ezt a sok ujságot?
Annyit öszsze darál, annyit öszsze gágog,
Magasztalván ezt az osztrák uj alkotmányt,
Mint vén banya szokta az eladó leányt.
Pedig jól tudhatnák . . . hogy ha valamit ér,
Elkél mint a jó bor, nem kell neki czégér.
Hanem itt épen ez a dolognak nyitja . . .
Hogy ez a gágogó sereg jól gyanitja:
Mikép áll a dolog uj alkotmányával . . .
S benne a szuszt azért tartja lármájával.

De én csak azt mondom nekik: vigyázzatok!
Ti bérelt tollasok! Nehogy ugy járjatok,
Mint sipolók serge Jairus házában,
Kiket kilóditott Krisztus igazában.
De hiszen kár rátok a szót vesztegetni,
Kutyából szalonna soha sem fog lenni.
A siket nem érti anyja, apja szavát,
Ti sem értitek meg Kossuthnak szózatát.
Nem, mert ha csak nevét emlegetik néktek!
Mikép holdkórosok mind félre beszéltek.

Üsd Jankó.

Adomák.

Szekerét csináltatta a k... i ember s a kovács mühelytől maga huzta hazafele. Utközben elkiáltja mellette egy drótos tót „drótoztassék kend stb." s a k... i atyafi rákiált nagy haragosan a szegény drótosra: ne kiabálj erre adta szedte vedte! mert elszalad a lovam."

Dinnyét lopott a negyedi czigány, a gazda azonban rajta kapván a csinyen rá rivalt a morára: „hát te gaz kópé! neked termesztem én a dinnyét?"

— Micsuda? hát ez gyinye? akkor kell a devlának, hisen én ast gondoltam hogy . . . tek.

Seregély uram hajdanában igen tréfás kálomista pap volt, szerették is különösen a káptalan .. beli papok. Egyszer a többek közül bevetődött a v .. i káptalanba s ebédre is megmarasztották. Azt mondja ebéd alatt egyik kanonok: „No Seregély uram! ha meg nem fejti a kérdést mit elibe teszek, egy csepp bort se kap az ebéd alatt.“

— Halljuk a kérdést?

„Hát mondja meg mit jelent a katholikus halottak keresztjein az I. H. S.

— Hát azt jelenti — felel Seregély — hogy „Igyék Humanissime Seregély.“

Nagy kaczagás támadt erre, hanem a felelet helyett ujabb magyarázatot is követeltek. Akkor meg azt mondta: „no ha azt nem teszi, bizonyosan azt teszi hogy: „Igyunk Hát Sorba.

Ez a felelet aztán kielégitő lőn és ittak is sorban.

Paksi uram is értett valaha a tréfálkozáshoz. Ez meg este kártyázott valami Sági nevü urral, aki őt egy kissé betalálta rántani. Dühös lett erre Paksi s azt igérte Ságinak, hogy holnap a templomban fogja kihirdetni az egész világ elött, hogy minő gonosz ember Sági. A társaság szaván fogta Paksi uramat s megigérték, hogy ők is mind elmennek a templomba, meglátják hogy ki meri-e hirdetni? Megis jelentek a templomba mind. Paksi uram fellépett a szószékre s komoly ünnepélyességgel beszélte a Krisztus magas szellemét, ki még az ő életében megtéritette volna az egész világot, ha az embereknek gazSági, álnokSági, rutSági, alatomosSági, zsiványSági, stb. Sági a keresztre nem feszitették volna A gyülekezet többi része nem botránkozott meg, hanem Sági uramat azután többnyire csak allatomosSági álnokSági gazSági mellékneveikkel czimezték a társaság tagjai.

Védszentjüknek névünnepét ünneplé az egyszeri rácz atyafi.

Midőn ebéd után kiállana a kapuba, kérdi tőle az átellenben lakó evangelikus lelkész:

„No szomszéd! hát hogy folyik a mulatság?

Minden rendben vo!na tisztelendő uram! — felele a rácz, — csak dudánk volna, hogy ez a fiatalság egy kissé tánczolhatna.“

— Hiszen azon könnyü segiteni — itt van az én juhászom, majd dudál az. —

Mire a rácz atyafi azt a furcsa megjegyzést tevé:

„Hej tisztelendő uram! nem tud az a mi hitünk szerént dudálni.“

Ugyanezen rácz atyánkfiát egy más alkalommal felszólitja a nevezett lelkész, hogy szerezzen számára egy pár kas jó méhet, a mire az atyafi azt felelte, hogy jól van, majd megpróbálja.

Egy hét mulva aztán kérdi a pap:

„Szomszéd hát lesz-e méh?

— Tudnék én — mondja amaz — a fránya egye meg, de minden éjszaka ott hál a gazdája.

Mire midőn azt mondá a lelkész, hogy ő nem ugy akarja ám a méhet, hanem pénzért, — álmélkodva jegyzé meg az atyafi: „hiszen ugy nem mesterség szerezni.

Megállit a fináncz egy fuvarost a vámháznál s kérdi, hogy mi van a kocsi derekába fekvő zsákban?

A fuvaros nagy óvatossággal sugja fülébe a fináncznak, hogy biz abban zab van; de a fináncz ezzel meg nem elégedett, hanem átkutatta a zsákot s valóban nem talált abban zabnál egyebet. Dühösen förmed tehát a fuvarosra, hogy mire való az a titkolódzás, ha nincs akczis alá eső tárgy nála.

„Ugyan kérem fináncz urat, ne beszéljen olyan hangosan, — szóla a fuvaros, — mert ha lovaim — melyek már hónapok óta nem kaptak abrakot — meghallják, hogy zabot viszek a kocsin, egy tapodtat se mennek tovább.

Három a táncz.

No csak járjad jó magyarom!
Három a táncz . . . viradtig,
Kettő már volt s nem tudom hogy
Melyik lesz a harmadik?

Megnyirbálva alkotmányunk,
Tönkre teszen a kvóta!
Ördög tudja . . . melyik lesz már
A harmadik szép nóta.

Bezzeg ha majd mi huzzuk a
Harmadikat talp alá . . .
A ki most a nyakunkon ül —
A fordulhat ám alá.

Táncz lesz az, táncz . . . a minőt még
Tán Königgrätz se látott?
Csak aztán a kvótás sereg —
Meg ne unja a tánczot?

Gyengénszuró.

Diszkurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Na Mihály gazda! khendnek ogyan fáin spüriuszsza van, kend vult az a vakmerü pulghár a khi elüszür khi merte mundani, hogy a herr von Thaisz fükhapitány szőrét ki kell thenni a stadthózbul, megthürtént; felakasztutták... de csokh a hivataláthul, és kriminális pürbe fugthák. Hát must mi fug thürténni, mundja meg khend, ha ulyan jüvendülü pruféta.

Mihály. Hát a fog történni szomszéd, hogy uj főkapitányt választunk, majd csak találunk erre a hivatalra valami jóravaló embert, jövedelmező egy hivatal ám az, sok provizsió van ottan szomszéd! fizet a sok szemérmetlenség mivelő intézet mint a köles. Hát a nasivasi! meg a makao klubbok? azok is kiadják a kvótát rendesen. Mit gondol mennyire rug egy pestvárosi főkapitány jövedelme ... no felteszem azé, a ki érti magát?

Iczik. Csakh felrog annyira hallja khend! mint egy minieszther thanácsus fizetése?

Mihály. Fel ám annyira mint két miniszter évi dija. Hanem ad vocem miniszter ... mit mond Iczik szomszéd a Lónyai vasut kölcsönére? ehhez már szomszéd jobban ért mint gseft embere?

Iczik. Vosz zóg ich? várklach egy kicsit drága hallja kend! a belgische bank khülcsüne is bursus, ha nem a barun Háberle frankforti bankhár pinze valuságthus igazi fáin sáfrán. A balgha bank thodja khend nyulcz perczenthes thürlesztésre, harminczkét esztendüre ad khülcsünt! a barun Háberle pedig igaz egy negyed khamattal khevesebbet kiván, 7 és $^3/_4$ százalékut, de usztántég a thüke csak ütven év alatt thürlesztethetik le. Megmagyarázum khendnek mingyárt nomerossal is. Hát lássa khend! a 150 million frankhért ütven év alatt fhüzetünk vissza somma sommárum 580 million 250 ezer frankhut, vagy is österreichische wiener wehrung szerént a 60 million phüngü furinthért 232 million 500 ezer furinthukat in convencionsmünze.

Mihály. De hát mért nem keresett a pénzügyminiszter a burkusoknál pénzt, hisz épen tegnap olvastam az ujságban, hogy ott anyi a pénz mint a péva, három perczentért is lehet kapni — menyi csak köll.

Iczik. Miért nem? jedes warum hat sein darum, hallja khend! mert ha a herr von Lunyai Berlinben khütütt vulna khülcsünt, még azzal tholálta vulna gyanósithani a finánczminiszther orat Besze János bácsi, hugy Magyarurszághut a purusznak akharja elzálugusithani.

Legujabb táviratok.

Pest. Deák Ferencz megérkezett magyar nadrágban! az angol királynéhoz szállott; a pusztai levegő ugy látszik nem igen jó hatással volt reá, mert a hasa nagyon l e a p a d t.

Eger. Reiner királyi biztos e pillanatban szerencsélteté városunkat látogatásával. Vavrik Béla és Erdélyi József üdvözlő szónoklatokkal fogadták a kedves vendéget. Átalános a rémület; ki merre lát, arra szalad, mielőtt még a királyi biztos feloszlatná a megyei bizottmányt.

Ungvár. Azon hirre, hogy Kandó miniszteri tanácsos bemutatta képviselői megbizó levelét, itt nagyszerü kivilágitás lett volna, ha a záporeső elnem verte volna.

Róma. A papok avval ijesztgetik Garibaldit, hogy ha Rómát elfoglalja, a pápa tüstént kálomistává lesz.

Frankfurt. Több bankár ezek között Bernát Gazsi! ajánlatot tett a minisztériumnak, hogy tiz perczenttel kevesebbért adnak pénzt, mint a báró Háberlház.

Arad. A honvédek gyászmisét tartanak a 13 vértanuért Aradon. Világoson pedig reggelig tánczolnak ugyan e napon a Bohus kastélyban. Az aradi polgárnagy is ott volt. Herr von Aczél! hát ez a c z é l?

Gyorsposta.

Tisztelt gyüjtőink: Waisz Dávid, Martini Lajos, Dankó István, Vikol János, Klein László, Turzuj Károly, Rappensberger Márton, Hazslinszky Károly, Wallon Henrich, Koszta János, Pap Béla, Molnár Jósef, Vargha István, Galli Sámuel, Keresztury Lajos, Wallerstein Gábor honfiak és özv. Baranyai Károlyné irántunk tanusitott rokonszenvükért fogadják forró köszönetünket.

Torma Dánielnek Kállóba: Sem a szerkesztőség, sem a kiadó-hivatal nem oka, hogy Torma uram k e s e r ü s é g g e l van eltelve iránta, mert a kiadó-hivatal az előfizetést mindezideig nem kapta.

Több reklamáló előfizetőinknek: A jelen negyed évi folyam első száma illetőleg a 27-ik szám csak oct 6-án jelent meg — nem 1-sején. Ezóta ugy hisszük vették illető példányaikat. Igy évnegyed elején nagyon meggyül a kiadó hivatal dolga, mivel legtöbben az utolsó napra hagyják az előfizetést. Ezért késik egy két nappal aztán az első szám. Kik azonban még eddig sem kapták volna meg — sziveskedjenek nyitott levélben felszólalni, ráirván e szót **reclamátió**, — igy nem kerül pénzükbe.

Rajzoló **Ujházy.**] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3 korona-utcza 18. sz.